

nenda, et mul neid nähhes rõõm olli. Zubba need kaks wannemad poisid wõsid mulle tõ kallal abbiks olla ja se wannem tüdruk olli emmale abbiks, need nooremad kaksid ellajattega karias, ja minna sain nähha, et lapsed Jummal and on ja et Jummal nende läbbi mo maiapidamist õnnistas.

Nüüd ollen minna waene ilma lapsita, otse kui mahajätud aino üks siin ma-ilmas, sest need sured rubbid on keik mo kuus lapsed minnust ärra wõtnud ja Jummal õnnistamine on minnust lahkunud. Ma pean wõrast perret toitma ja katma, pean tööd tehhes waewa näggema, ja ei tea mitte kenne pärrast. Se emma nuttab alati, ja küsib minno käest ommad lapsed, kes, Jummal parrako! minno sü läbbi surma kätte said. Mo süddame tunnustus kaebab mo peäle Jummal ees, et ma omma laste mõrisufaks sanud; sest ma olin tige ja pannin wasto need, asiad

prukida, mis läbbi nemmad olleksid woind sest raske surmast peästetud sada. Selle pärrast ei olle mulle päwa egga õse rahho. Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo Moisa, Herra ütles mulle käl kummekorda: Mart lasse omma lastele need ued rubbid panna, sest ei surre ükski inimesenne, ja nemmad ei sa siis ial mitte neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal wiisil olli ka Braua mo naesele ütlenud, ning sedda nou andis meile ka meie koggudusse Oppetaja ja panni sedda öiete meie hinge peäle, kui paljo raskest kostmist meile üksford sepärrast piddi ollema, kui meie mitte õigel wiisil ei katsu omma laste ellamist hoida; agga, Jummal parrako! ma olin kurt, temma hea nou wasto. Moisa Wannemad ja se kogguduse Oppetaja lasid isse omma enneste lastele ued rubbid panna. Need ei sanud sest mittegi haigeks. Sedda ma näggin, ag-